

zaupam v Te.« — Poseben dokaz ljubezni Jezusove je bil ta, da je mogla prejeti sv. Popotnico, dasiravno je ležala skoraj vedno nezavestna. Radost ji je sevala iz oči in potrdila je, kako je srečna, ker je bil Jezus pri nji.

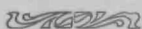
Marica je bila vedno krotka, skromna. Niti ene žal besedice iz njenih ust se ne spominjajo njene součenke; da, še celo v hudi bolezni ni prišla nobena neprijazna, nepotrpežljiva besedica čez njene ustnice. Vedno je bila z vsem zadovoljna.

Otroško je bila vdana svojim roditeljem. Kako se je veselila, ko jim je poslala izboljšano izpričevalo! »Nikdar se ne spominjam, da bi bila naša Marica nepokorna!« je rekla njena mamica. Tudi v zavodu je vedno rada ubogala.

Razumljivo je, da je bila bridkost njenih staršev velika, ko so izgubili tako blago hčerko. »Najino zlato, nedolžno dete, najin najboljši otrok!« so tarnali starši ob mrtvaškem odru.

Toda, Marica, jeli ti si sedaj srečna, neizmerno blažena! Tam gori uživaš sladkost presvetega Srca in ga hvališ za vse dobrote.

O, prosi to božje Srce tudi za svoje tovarišice, za vso našo mladino, da zadehti po naši lepi domovini obilo zalih, nadebudnih cvetk v veselje Srca Jezusovega — kakršna si bila na svetu ti.

Hrepenenje.

Kako nenasitno je vendar človeško srce. Komaj se mu izpolni ena želja, že zahrepeni po čem drugem.

Večkrat sem že izrekla svoji ljubi gospodični učiteljici željo, naj bi tudi jaz enkrat nosila belo šolarsko zastavo. A minilo je Telovo, minilo Alojzijevo, ne da bi se mi izpolnila srčna želja. Mamica pa, ko sem jim potožila svojo bol, me potolažijo, rekoč: »Ne bodi žalosten, srček. Glej, res je častno, nositi beli prapor, a gospodična se ne smejo ozirati toliko na vrednost, temveč na moč zastavonoše, kajti prapor je vsekako težji, nego si ti misliš. Ti pa si tako šibka in mala.«

Ugovarjala sem, češ, saj je bil tudi princ Evgen šibke in male postave, a vendar tako zelo, zelo močan in hraber; a kaj, ko mi vse ugovarjanje ni nič pomagalo.

Danes pa se mi je izpolnila vroča želja. Nešteta vrsta belo oblečenih deklic z razcvetelimi lilijami v rokah je spremljala božjega Zveličarja ob njegovem pohodu po našem trgu, njim na čelu pa jaz, z lepo, belo šolsko zastavo. Ah, kako mi je radosti in ponosa trepetalo srce! — Dospeli smo do drugega oltarja, na katerem je stal sredi krasnega cvetja lep kip Srca Jezusovega. Tudi v oknih tik oltarja je bil nenavaden cvetlični kras. Pogled pa mi je zastal na nežnih, snežnobelih cvetkah, ki so bile samo tja položene, da polagoma uvenejo in umro najlepše smrti, smrti za Njega, ki je stvarstvu dal življenje. Kar nisem mogla odtegniti pogleda od teh nežnih, malim kelihom podobnih cvetk, in zdelo se mi je, da se njih bela krilca gibljejo od vzdihov ljubezni in vdanosti.

Nežne cvetke, kako sem vas zavidala za takšno, smrt! Ah, kdor bi enako vam smel v snežnobeli obleki pri Odrešenikovich nogah izdihniti! Kako sladka, kako lepa bi bila taka smrt.

Anica.

Naša volja je močna.

Sv. Bernard se nekoč snide z možem, ki je bil tako zelo vdan kletvi, da je sam rekel, da je ne more več opustiti, da mu je to nemogoče. To je užalostilo svetnika in prosi moža: »Priatelj, premagajte se in zdržite se kletvine le tri dni; storite to v čast presveti Trojici.«

Mož je sicer mislil, da ne bode nič prida iz teĝa, če tudi obljubi; vendar se vda. Čez tri dni prideta zopet skupaj s svetnikom, ki ĝa takoj vpraša: »No, kako je šlo?« — Dobro, prav dobro, hvala Bogu«, odgovori mož, »še sam nisem mislil.«

Nato reče svetnik: »Torej vas prosim, držite se zopet tri dni; zdaj pa v čast naše ljube Gospe.« Mož obljubi zdaj še rajši in hitreje, ter se drži tudi junaški.